

onomoustheou.org

Παράρτημα 8b: Οι Θυσίες — Γιατί Δεν Μπορούν να Τηρηθούν Σήμερα

Αυτή η σελίδα αποτελεί μέρος μιας σειράς που εξερευνά τους νόμους του Θεού οι οποίοι μπορούσαν να τηρηθούν μόνο όταν ο Ναός υπήρχε στην Ιερουσαλήμ.

- [Παράρτημα 8a: Οι Νόμοι του Θεού που Απαιτούν τον Ναό](#)
- [Παράρτημα 8b: Οι Θυσίες — Γιατί Δεν Μπορούν να Τηρηθούν Σήμερα](#) (Αυτή η σελίδα).
- [Παράρτημα 8c: Οι Βιβλικές Εορτές — Γιατί Καμία από Αυτές Δεν Μπορεί να Τηρηθεί Σήμερα](#)
- [Παράρτημα 8d: Οι Νόμοι Καθαρισμού — Γιατί Δεν Μπορούν να Τηρηθούν Χωρίς τον Ναό](#)
- [Παράρτημα 8e: Τα Δέκατα και τα Πρωτογεννήματα — Γιατί Δεν Μπορούν να Τηρηθούν Σήμερα](#)
- [Παράρτημα 8f: Η Τελετή της Κοινωνίας — Το Τελευταίο Δείπνο του Ιησού Ήταν το Πάσχα](#)
- [Παράρτημα 8g: Οι Νόμοι του Ναζηραίου και των Όρκων — Γιατί Δεν Μπορούν να Τηρηθούν Σήμερα](#)
- [Παράρτημα 8h: Μερική και Συμβολική Υπακοή που Σχετίζεται με τον Ναό](#)
- [Παράρτημα 8i: Ο Σταυρός και ο Ναός](#)

Τι Ακριβώς Απαιτούσε ο Νόμος

Ανάμεσα σε όλες τις εντολές που δόθηκαν στον Ισραήλ, καμία δεν περιγράφηκε με μεγαλύτερη ακρίβεια από τις θυσίες. Ο Θεός καθόρισε τα πάντα: το είδος του ζώου, την ηλικία, την κατάστασή του, τον χειρισμό του αίματος, τη θέση του θυσιαστηρίου, τον ρόλο των ιερέων και ακόμη και τα ενδύματα που φορούσαν κατά τη διακονία. Κάθε θυσία — ολοκαυτώματα, θυσίες για την αμαρτία, θυσίες για την ενοχή, θυσίες κοινωνίας και καθημερινές προσφορές — ακολουθούσε ένα θεϊκό πρότυπο που δεν άφηνε κανένα περιθώριο για προσωπική δημιουργικότητα ή εναλλακτικές ερμηνείες. «Ο ιερέας θα κάνει αυτό... το θυσιαστήριο θα βρίσκεται εδώ... το αίμα θα τοποθετηθεί εκεί...». Ο Νόμος του Θεού είναι ένα σύστημα ακριβούς υπακοής, όχι προτάσεις ανοικτές σε προσαρμογή.

Η θυσία δεν ήταν ποτέ απλώς «η θανάτωση ενός ζώου για τον Θεό». Ήταν μια άγια πράξη που τελούνταν μόνο στην αυλή του Ναού (Λευιτικό 17:3-5· Δευτερονόμιο 12:5-6· 12:11-14), μόνο από καθαγιασμένους ιερείς από τη γενεαλογική γραμμή του Ααρών (Έξοδος 28:1· 29:9· Λευιτικό 1:5· Αριθμοί 18:7) και μόνο υπό συνθήκες τελετουργικής καθαρότητας (Λευιτικό 7:19-21· 22:2-6). Ο λατρευτής δεν επέλεγε τον τόπο. Ο λατρευτής δεν επέλεγε ποιος θα λειτουργούσε. Ο λατρευτής δεν αποφάσιζε πώς θα χειριζόταν το αίμα ή πού θα εφαρμοζόταν. Ολόκληρο το σύστημα ήταν σχέδιο του Θεού και η υπακοή απαιτούσε σεβασμό σε κάθε λεπτομέρεια αυτού του σχεδίου (Έξοδος 25:40· 26:30· Λευιτικό 10:1-3· Δευτερονόμιο 12:32).

Πώς Υπάκουσε ο Ισραήλ σε Αυτές τις Εντολές στο Παρελθόν

Όταν ο Ναός στεκόταν, ο Ισραήλ υπάκουε σε αυτούς τους νόμους ακριβώς όπως είχαν διαταχθεί. Οι γενιές του Μωυσή, του Ιησού του Ναυή, του Σαμουήλ, του Σολομώντα, του Εζεκία, του Ιωσία, του Έσδρα και του Νεεμία προσέγγιζαν τον Θεό μέσω των θυσιών που Εκείνος ο ίδιος είχε θεσπίσει. Κανείς δεν αντικατέστησε το θυσιαστήριο. Κανείς δεν αυτοσχεδίασε νέες τελετουργίες. Κανείς δεν πρόσφερε θυσίες στα σπίτια του ή σε τοπικές συναθροίσεις. Ακόμη και οι βασιλείς — με όλη τους την εξουσία — απαγορευόταν να εκτελούν καθήκοντα που ανήκαν αποκλειστικά στους ιερείς.

Η Γραφή δείχνει επανειλημμένα ότι όποτε ο Ισραήλ προσπάθησε να αλλοιώσει αυτό το σύστημα — προσφέροντας θυσίες σε μη εξουσιοδοτημένους τόπους ή επιτρέποντας σε μη ιερείς να αναλαμβάνουν ιερές υπηρεσίες — ο Θεός απέρριπτε τη λατρεία τους και συχνά έφερνε κρίση (Α΄ Σαμουήλ 13:8-14· Β΄ Χρονικών 26:16-21). Η πιστότητα σήμαινε να γίνεται ακριβώς ό,τι είπε ο Θεός, στον τόπο που Εκείνος επέλεξε, μέσω των υπηρετών που Εκείνος όρισε.

Γιατί Αυτές οι Εντολές Δεν Μπορούν να Τηρηθούν Σήμερα

Μετά την καταστροφή του Ναού το έτος 70 μ.Χ. από τους Ρωμαίους, ολόκληρο το θυσιαστικό σύστημα κατέστη αδύνατο να εκτελεστεί. Όχι επειδή ο Θεός το κατάργησε, αλλά επειδή η δομή που Εκείνος είχε δώσει για την υπακοή σε αυτές τις εντολές δεν υπάρχει πλέον. Δεν υπάρχει Ναός, δεν υπάρχει θυσιαστήριο, δεν υπάρχει Άγιο των Αγίων, δεν υπάρχει καθαγιασμένη ιεροσύνη, δεν υπάρχει καθιερωμένο σύστημα καθαρότητας και δεν υπάρχει εξουσιοδοτημένος τόπος στη γη όπου το αίμα μιας θυσίας μπορεί να παρουσιαστεί ενώπιον του Θεού.

Χωρίς αυτά τα στοιχεία, δεν υπάρχει κάτι τέτοιο όπως «κάνουμε ό,τι καλύτερο μπορούμε» ή «τηρούμε το πνεύμα του νόμου». Η υπακοή απαιτεί τις συνθήκες που όρισε ο Θεός. Όταν αυτές οι συνθήκες απουσιάζουν, η υπακοή καθίσταται αδύνατη — όχι επειδή αρνούμαστε να υπακούσουμε, αλλά επειδή ο ίδιος ο Θεός έχει αφαιρέσει τα μέσα που απαιτούνταν για την εκπλήρωση αυτών των συγκεκριμένων εντολών.

Τι Προφήτευσε ο Δανιήλ για την Παύση των Θυσιών

Οι ίδιες οι Γραφές προείπαν ότι οι θυσίες θα παύσουν — όχι επειδή ο Θεός τις κατέργησε, αλλά επειδή ο Ναός θα καταστρεφόταν. Ο Δανιήλ έγραψε ότι «η θυσία και η προσφορά θα παύσουν» (Δανιήλ 9:27), αλλά εξήγησε την αιτία: η πόλη και το αγιαστήριο θα καταστρέφονταν από εχθρικές δυνάμεις (Δανιήλ 9:26). Στο Δανιήλ 12:11, ο προφήτης δηλώνει ξανά ότι η καθημερινή θυσία θα «αφαιρεθεί», μια φράση που περιγράφει απομάκρυνση μέσω βίας και ερήμωσης, όχι την ακύρωση ενός νόμου. Τίποτε στον Δανιήλ δεν υποδηλώνει ότι ο Θεός άλλαξε τις εντολές Του. Οι θυσίες έπαυσαν επειδή ο Ναός ερημώθηκε, ακριβώς όπως είχε προφητευθεί. Αυτό επιβεβαιώνει ότι ο ίδιος ο Νόμος παραμένει άθικτος· μόνο ο τόπος που ο Θεός επέλεξε για την υπακοή αφαιρέθηκε.

Το Σφάλμα των Συμβολικών ή Επινοημένων Θυσιών

Πολλές μεσσιανικές ομάδες επιχειρούν να αναπαράγουν μέρη του θυσιαστικού συστήματος με συμβολικό τρόπο. Τελούν γεύματα Πάσχα και τα αποκαλούν «τη θυσία». Καίνε θυμίαμα στις συναθροίσεις. Αναπαριστούν τελετουργίες, υψώνουν προσφορές και προσποιούνται ότι «τιμούν την Τορά» μέσω δραματοποιήσεων. Άλλοι δημιουργούν διδασκαλίες όπως «προφητικές θυσίες», «πνευματικές θυσίες» ή «πρόβες για τον μελλοντικό Ναό». Αυτές οι πρακτικές μοιάζουν θρησκευτικές, αλλά δεν είναι υπακοή — είναι επινοήσεις.

Ο Θεός ποτέ δεν ζήτησε συμβολικές θυσίες. Ο Θεός ποτέ δεν αποδέχθηκε υποκατάστατα που δημιουργήθηκαν από την ανθρώπινη φαντασία. Και ο Θεός δεν τιμάται όταν οι άνθρωποι προσπαθούν να εκτελέσουν εκτός Ναού αυτό που Εκείνος διέταξε να γίνεται μόνο εντός αυτού. Η μίμηση αυτών των εντολών χωρίς τον Ναό δεν είναι πιστότητα· είναι περιφρόνηση της ίδιας της ακρίβειας με την οποία ο Θεός τις θέσπισε.

Οι Θυσίες Αναμένουν τον Ναό που Μόνο ο Θεός Μπορεί να Αποκαταστήσει

Το θυσιαστικό σύστημα δεν εξαφανίστηκε, δεν καταργήθηκε και δεν αντικαταστάθηκε από συμβολικές πράξεις ή πνευματικές μεταφορές που επινόησαν άνθρωποι. Τίποτε στον Νόμο, στους Προφήτες ή στα λόγια του Ιησού δεν δηλώνει ποτέ ότι οι εντολές σχετικά με τις θυσίες έλαβαν τέλος. Ο Ιησούς επιβεβαίωσε την αιώνια ισχύ κάθε μέρους του Νόμου, λέγοντας ότι ούτε το μικρότερο σημείο ενός γράμματος δεν θα παρέλθει έως ότου παρέλθουν ο ουρανός και η γη (Ματθαίος 5:17-18). Ο ουρανός και η γη παραμένουν. Επομένως, οι εντολές παραμένουν.

Σε όλη την Παλαιά Διαθήκη, ο Θεός επανειλημμένα υποσχέθηκε ότι η διαθήκη Του με την ιεροσύνη του Ααρών ήταν «αιώνια» (Έξοδος 29:9· Αριθμοί 25:13). Ο Νόμος αποκαλεί τις θυσιαστικές διατάξεις «νόμο αιώνιο στις γενεές σας» (π.χ. Λευιτικό 16:34· 23:14· 23:21· 23:31· 23:41). Ούτε ένας προφήτης δεν ανήγγειλε ποτέ το τέλος αυτών των εντολών. Αντίθετα, οι προφήτες μιλούν για ένα μέλλον στο οποίο τα έθνη τιμούν τον Θεό του Ισραήλ και ο οίκος Του γίνεται «οίκος προσευχής για όλα τα έθνη» (Ησαΐας 56:7), το ίδιο εδάφιο που επικαλέστηκε ο Ιησούς για να υπερασπιστεί την αγιότητα του Ναού

(Μάρκος 11:17). Ο Ιησούς δεν παρέθεσε αυτό το εδάφιο για να σηματοδοτήσει το τέλος του Ναού, αλλά για να καταδικάσει εκείνους που τον διαφθείραν.

Επειδή ο Νόμος δεν κατήργησε ποτέ αυτές τις θυσίες, και επειδή ο Ιησούς δεν τις κατήργησε, και επειδή οι Προφήτες δεν δίδαξαν ποτέ την ακύρωσή τους, καταλήγουμε μόνο σε αυτό που επιτρέπει η Γραφή: αυτές οι εντολές παραμένουν μέρος του αιώνιου Νόμου του Θεού και δεν μπορούν να τηρηθούν σήμερα απλώς επειδή τα στοιχεία που ο ίδιος ο Θεός απαιτούσε — ο Ναός, η ιεροσύνη, το θυσιαστήριο και το σύστημα καθαρότητας — δεν είναι διαθέσιμα.

Μέχρι ο Θεός να αποκαταστήσει ό,τι Εκείνος ο ίδιος αφαίρεσε, η σωστή στάση είναι η ταπεινότητα — όχι η μίμηση. Δεν επιχειρούμε να αναδημιουργήσουμε ό,τι ο Θεός ανέστειλε. Δεν μετακινούμε το θυσιαστήριο, δεν αλλάζουμε τον τόπο, δεν αλλοιώνουμε την τελετουργία ούτε επινοούμε συμβολικές εκδοχές. Αναγνωρίζουμε τον Νόμο, σεβόμαστε την τελειότητά του και αρνούμαστε να προσθέσουμε ή να αφαιρέσουμε από ό,τι διέταξε ο Θεός (Δευτερονόμιο 4:2). Οτιδήποτε λιγότερο είναι μερική υπακοή, και η μερική υπακοή είναι ανυπακοή.